

Armsad kuulajad, austatud direktor, head õpetajad.

Mina olen **Juhan Karlis 1.b klassist**.

Eesti on 102-aastane, saab kohe 103. Ei tea, kas tema sünnipäeva peetakse ka nii, et tema sünnipäeval on tort? Aga vist mitte, sest temal ei ole ema ega isa ja sellepärast tal polegi torti, millelt küünlaid puhuda. Nojah, tal ei mahu need küünlad tordi peale õieti ära, sest vaja on ju 103 küünalt. Siis peab tegema hiiglasliku tordi.

Aga kui sa tahad tordi Eestile kinkida, siis pead selle vist rekkaga talle viima, sest see on tohutult suur. Ja selleks, et seda kooki teha, pead sa ostma sadade kilogrammide viisi jahu ja veel palju-palju mune, kulbitäite kaupa suhkrut ning hunniku kohupiima. Kaunistamiseks läheb vaja Eestimaalt korjatud marju. Minu lemmikmarjad on mustikad.

Eesti sünnipäeva peavad Kersti Kaljulaid, Jüri Ratas, Kaja Kallas ning kõik teised eestlased Tallinnas, Rakveres, Viljandis, Tartus, Pärnus ja Haapsalus. Igal pool heisatakse sinimustvalged lipud. Mina pean koos perega ka Eesti sünnipäeva. Me istume laua äärde ning sööme emme küpsetatud kooki.

Küll on tore, et minu isamaal on sünnipäev!

Palju õnne, armas Eesti!

Aitäh kuulamast

Juhan Karlis 1.b klass

Head kuulajad!

Meie riik saab peagi 103 aastaseks. Tavaliselt kingitakse sünnipäevalapsele kimp lilli. Aga praegu on veebruar ja metsast ning aasalt lilli korjata ei saa. Seega saan kimbu teha alles suvel.

Õigupoolest võikski Eestile teha kinke aasta ringi, siis saaks tihemini rõõmustada kui vaid sünnipäeval. Lisaks on augustis ju ka Eesti taasiseseisvumispäev.

Mõtisklesin, milliseid lilli ma Eestile kingiksin. Kimp Eestile peaks kindlasti koosnema meie loodusest korjatud lilledest. Kimpu köidaksin ma nurmenukke, tõrvalilli, punast ristikut, härjasilmi ja kindlasti rukkililli. Selleks, et igaüks saaks korjata endale sellise sünnipäevakimbu, on vaja hoida meie loodust ja metsi puhtana.

Kingituseks Eestile sobib hästi ka see, kui me ei viska prügi maha ja hoiame meie puhast loodust. Nii saame kõik koos Eestiga iga päev ka tulevikus rõõmu tunda.

Palju õnne, kallis Eesti!

Maret Lehtla, 1.b klass

Kallid kuulajad!

Ma loodan, et me kõik oleme täna, Eesti Vabariigi 103. aastapäeval õnnelikud ja tänulikud. Õnnelikud ja tänulikud selle üle, et saame oma kodumaa sünnipäeva tähistada. Minu vanavanemad teavad rääkida, et kui nemad väikesed olid, siis pidu ei peetud. Eesti Vabariigi sünnipäev oli maha vaikitud või unustatud. Täna saan koos isaga rõõmuga sinimustvalge lipu heisata ja me ei pea seda tegema salaja võõra silma eest peidus.

Meie lipul on kolm värvi, mille igale toonile on antud oma tähendus – sinine on Eestimaa taevas, järvede ja mere peegeldus, tõe ning rahvuslike aadete ustavuse sümbol. Must on kodumaa mulla ja rahvuskuue värv. Valge on rahva püüd õnne ja valguse poole. Aga kas täna tähendavad need värvid meile sama või vaatame me oma lippu hoopis uute mõtetega?

Tänases keerulises maailmas on palju muutunud ja see, mis eile oli ühte moodi, on täna hoopis teisiti. Üle maailma levinud koroonaviiruse tõttu ei pääse me klassikaaslastega enam alati koolipinki. Koolis, trennis ja mujal rahvarohketes kohtades käimise viisid on hoopis teistsugused kui varem. Sel viiruse poolt juhital ajal tõlgendaksin meie lipuvärve hoopis nii:

Sinine on ustavus meie riigijuhtide poolt seatud juhenditele, et takistada selle kurja viiruse levikut.

Must on mure lähedaste ja sõprade tervise pärast ja soov kõiki aidata.

Valge on lootus, et peagi saab see kõik läbi ning ma saan taas käia koos sõprade ja klassikaaslastega lustimas.

Kui ma aasta pärast taas teie ees seisan, siis loodan, et meie lipu värvidel on minu jaoks uued, palju rõõmsamad tähendused. Loodan, et Eesti Vabariigi järgmisel sünnipäevapeol ei pea me seda viirust enam meenutama.

Head kuulajad - oleme täna kõik külalised Eesti sünnipäevapeol. Sõltumata sellest, kas me oleme suured või väikesed, rikkad või vaesed, edukad või vähem edukad. Eesti ei vali kedagi oma sünnipäevale. Me oleme kõik kutsutud.

Palju õnne meie kõigi Eesti!

Kõne koostaja ja esitaja ROBIN REIMER 3.b

Minu Eesti

Austatud kuulajad!

Mis on see minu Eesti?

Krõbedad külmad, soojad suved. Loomade jäljed värskel lumel. Lumekoobas mu koduhoovis. Linnuke söögimajas ja jäälilled akendel. Luikede hüüd, kui lahkuvad sügisel. Krõbisev jää teel olevail lompidel. Pungades põõsad, voolavad veed, rändlinnud tagasi koduteel. Rahu ja vaikus ja metsad me ümber. Kõik see, mis loob koduse tunde. See on minu Eesti!

Palju õnne Eestile!

Ma tänan!

Pärtel Tederov 4.b

Palju õnne, Eesti!

Head kuulajad!

Peagi on käes meie väikese kodumaa 103. sünnipäev.

Sellel aastal on aga kõik pahupidi pööratud ja suurt pidu ning pillerkaart pidada ei saa. Eelmise aasta pidustuste ajal hiilis Hiinas ringi salakaval koroonaviirus. Me keegi ei uskunud, et see Eestisse jõuab, kuid juhtus vastupidi.

Sellel aastal peame kõik reeglitest kinni pidama ja suuri rahvakogunemisi korraldada ei tohi. Aga Eesti sünnipäev ei jää ju olemata? Ka meie tähistame koolis oma armsa Eestimaa pidupäeva teisiti - aktus jõuab kõikideni läbi digivahendite ja keegi ei jää peost ilma. Seda kõike saame teostada tänu IT-valdkonnale, mis on Eestis väga kõrgel tasemel.

Loodan, et inimesed mõistavad praeguseid piiranguid ja nende vajalikkust ning üheskoos saame sellest pahast haigusest jagu.

Eestlased on läbi aegade olnud väga tugev rahvas. Oleme läbi elanud mitmed sõjad, kannatanud teiste riikide võimu all olemist ning sellest kõigest välja tulnud. Saame nüüdki hakkama! Peame hoidma iseennast, oma lähedasi ja kaasmaalasi.

Teeme siis sellel aastal teistmoodi, peame Eestimaa pidu pereringis ja soovime, et kõikide unistused täituksid.

Lõpetan oma kõne laulusõnadega: „Hooli ja hoia, hoia ja hooli, imetle maailma mõlemaid pooli!“

Palju õnne, armas isamaa!

Täna kuulamast

Betti Kaljuvere

5.a

Kallid kuulajad! Mina olen Kata Karlis.

Peaaegu 13 aastat tagasi sündisin ma Eesti Vabariigis. Mida see minu jaoks tähendab? Olen saanud kasvada iseseisvas riigis. Pean selle eest olema väga tänulik, sest maailmas on palju rahvaid, kellel ei ole oma riiki ning kelle keel on unustuste hõlma vajumas. Mul on vedanud, et olen saanud kasvada emakeelses keskkonnas ja õppida koolitarkusi oma emakeeles.

Me kõik teame, et meie riigi haridus on kõrgel tasemel. Eesti põhiharidus oli Euroopas 2018. aastal esimesel kohal. See tulemus näitab, et meie koolides on suurepäraseid õpetajaid ja nutikad õpilased.

Ka huviringides töötavad pühendunud juhendajad. Meie tantsukoolid loovad imelisi tantse, noored sportlased saavutavad häid tulemusi, väikesed muusikud esitavad kaunist muusikat ning tulevased kunstnikud loovad kunstiteoseid. Ja see kõik on võimalik ainult tänu õpetajatele, kes võimaldavad õpilastele igakülgse arengu. Tore, kui Eesti ja ka kogu maailm oleks täis tarku, hakkajaid ja loovaid noori.

Kahjuks aga on koolides väga vähe noori õpetajaid, sest nad pelgavad selle elukutse raskust ja ühiskonna survet. Ehk peaks värske valitsus mõtlema, mida muuta või kuidas suunata noored õpetajad jälle kooli. Äkki saame ka meie, õpilased, selles osas midagi ette võtta? Mõelgem selle üle!

Olen elanud vabas riigis. Vaba riik - mis see on? See on Eesti, meie kallis kodumaa. Meie oma maa, kaetud roheliste metsade ja siniste järvedega. Meil on vabadus astuda õue ja avastada loodust, seigelda metsas, korjata lilli ja tantsida aasal, ujuda sillerdavas järvevees ning juua sõõm karget vett puhtaveelisest allikast. Eesti loodus on ainulaadne ja usun, et saja aasta pärast on see nii meile kui ka turistidele vaatamisväärsuseks. Tänu looduskaitsete järjepidevusele on Eestimaa loodus küllalt hästi säilinud – meil on liigirikas taimestik ja loomastik.

Rääkides loomadest, arvan, et Eestile valiti väga õige rahvusloom- hunt. Minu jaoks sümboliseerib hunt tugevust ja jõudu ning võidutahet. Sellised omadused on ka meie rahval. Eestlased on tugev rahvas, kes on aegade jooksul näidanud oma tarkust ja vastupidavust ning seda tänu võidutahtele, tahtele olla vaba.

Palju õnne, vaba riik! Palju õnne, minu Eesti!

Aitäh kuulamast!

Kata Karlis, 6.b klass

Palju õnne, minu Eesti!

Head kuulajad!

Tänavu, just sel 2021. aastal saadki Sina, minu Eesti 103-aastaseks. Uskumatu! Selle eest soovin sulle palju õnne! Just täpselt - soovin sulle rohkelt seda imelist tunnet, mis tuleb ootamatult ja samas ka võib kaduda ootamatult. See tunne võib olla rõõmus näiteks siis, kui 2020. aastal sai Kelly Sildaru noorte olümpiavõitjaks, või kui keegi lihtsalt kallistab sind. See õnnetunne võib muutuda ka ebaõnneks. Näiteks siis, kui koroonaviirus meid üksteisest lahutab ja veidi meie igäühe närvid üles keerab.

Ma arvan, et kui tahame, et Eesti püsiks meil terve ja ilusana veel kaua, siis peaksime talle õnne soovima igal aastal tema sünnipäeval. Peaksime ütlema „aitäh“ talle ikka ja jälle. Aitäh nende ilusate põliste metsade eest, aitäh meie tublide inimeste eest, aitäh meie kultuuri ja uskumuste eest ja aitäh meie väga kauni ja erilise eesti keele eest. Vaata, milliste suurepärase tegudega oled sa hakkama saanud. Palju õnne edasisteks kordaminekuteks sulle, minu Eesti!

Ilmselt arvate, et kogu see jutt on siin väga lilleline olnud. Kui aus olla, arvan minagi praegu nii. Eks meil olid ka rasked ajad natuke sellel ja rohkem eelmisel aastal. Võib-olla igäüks ei tahtnud, et Kaja Kallas uueks peaministriks saab või et koolid kinni pannakse või et just koolid lahti tehakse. Kindlasti mõni inimene kodus ütles natuke pahase hääletooniga: „No palju õnne, saite jälle ühe käki kokku keeratud.“ Ausalt öelda ka minulegi mõni asi ei meeldinud, aga samas mõelgem, kui kõik inimesed teeksid nii nagu nad tahaksid, ei jääks ühtsest Eestist mitte midagi alles. See oleks ju väga kurb. Seevastu meie, eesti inimesed võtsime enamiku ettepanekuid koos vastu ja tegime koos need teoks. Minu jaoks on see väga suur asi. Nagu ka kord ütles Lennart Meri : „Meist igäühest sõltub Eesti püsimine.“ Minu jaoks tähendab see seda, et läbisime selle raske aja üheskoos ja saime sellega üheskoos hakkama! Palju õnne, minu Eesti, oled jälle suurepäraselt hakkama saanud ja meid õigel rajal hoidnud.

Lõpetuseks tahan veel öelda, et tegelikult Eestist teebki Eesti see, et kõigil on ÕIGUS oma arvamusele ja ÕIGUS seda väljendada. Minu arvates Eestis sündinud inimesed ongi õnnesärgis sündinud ja et seda hoida, ma saan ja isegi pean ütlema „Palju õnne, minu Eesti!“

Aitäh kuulamast!

Mia saluäär, 7.C

Palju õnne, minu Eesti!

Lugupeetud kuulajad!

Tihti leian ennast mõtlemas, kui ilus ja väärtuslik on Eesti. Siin on puhtad voolavad jõed, kaunid metsad, mis on koduks tuhandetele loomadele, lõpmatud põllud, mida nähes tahaks lihtsalt nende sisse joosta, end pikali visata ja imetleda ilusat sinist taevast ja hingata puhast, aga samas põllulembest õhku. See on rahulik tunne, kui jalutada suvel päikeseloojangu ajal mööda pikka metsateed ja kuulata linnulaulu. Just see kõik on siin, meie iseseisvas väikeses riigis, meie kodumaal.

Mis üldse on kodumaa? See on maja ja selle hoov, kus ma olen üles kasvanud ja loonud seal oma parimad lapsepõlve mälestused. See on koht, kus ma leidsin oma esimesed sõbrad, koht, kus ma tunnen ennast armastatuna ja turvaliselt. See on koht, kuhu lähen, kui tunnen, nagu terve maailm oleks minu vastu pööranud. See on koht, kus ma saan olla mina ise. See on koht, mida mina saan paremaks teha. See on kodu, mis on rohkem veel, kui sõna selgeks teeb.

Mida tähendab eestlastele Eesti? Me oleme siin sündinud, teinud siin oma esimesed sammud ja teeme arvatavasti ka viimased. Me suhtleme eesti keeles ja õpime eesti keelt. Kuhu iganes me ka läheme, ei tunne me ennast kusagil rohkem kindlamalt kui siin. Meie juured on siin ja kui väga me ka ei tahaks neid välja sikutada, jõuame alati siia tagasi.

See maapind, mille peal me kõnnime ja oma koduks kutsume, pole alati selline olnud. Aastaid tagasi toimusid siin sõjad ja inimesed pidid kuuletuma teiste riikide käskudele. Puudus sõnavabadus, puudus oma väike kodumaa. See, mis meile on kodumaa, oli meie esivanematele nagu võõras hoov, kus pidi kuulama hoovi omanikku ja täitma tema soove. Meie esivanemad ei tahtnud kuuletuda hoovi omanikule. Nad võtsid end kokku ja võitlesid Eesti eest. Nad võitlesid, sest nad uskusid oma riiki. Nad uskusid, et ühel päeval jõuavad aega, kus saavad heisata oma riigi lipu ja jalutada turvaliselt oma kodumaal. Nad andsid oma elu selleks, et meil oleks helge ja õnnelik tulevik. Need inimesed väärivad austust.

See on kodu, siin on kodu ja siin on kodukoht. Olen õnnelik, et ma saan Eestit kutsuda oma koduks, ma olen uhke meie riigi üle ja soovin sellele imelist sünnipäeva. Hoiame oma kodumaad, nagu tema hoiab meid.

Aitäh kuulamast!

Palju õnne, minu Eesti!

Austatud kuulajad!

Hiljaaegu kuulsin raadiost Martin Lipu ja Enn Võrgu loodud laulu „Eesti lipp” ja sellest ajast jäid mu meeltesse kõlama laulusõnad „Sinine ja must ja valge kaunistagu Eestimaad!“ Ja nii ma hakkasingi mõtlema, mida need värvid minu jaoks tähendavad.

Me kõik teame seletust Eesti lipu värvidele: sinine on justkui taevas, must mullapind ja valge lumekiht, aga ka lootus ja armastus. Minule seonduvad värvid aga teistsuguste asjadega.

Sinine tähendab minu jaoks tarkust, mida me koolis, trennides ja ka kodus iga päev omandame ning ilma milleta meil praegu oma riiki poleks. See sümboliseerib ka kogu aeg edasi arenevat tehnoloogiat, mis võib olla nii meie päästja kui ka vaenlane. Sinine on tihtipeale inimeste silmis kurbuse värv, mina seda nii ei näe. Sinine on meie lipus justkui see ärevus, see särin enne mingit tähtsat hetke, enne kontrolltööd või enne esinemist. Sa oled natuke närvis, sest sa ei tea kunagi, kuidas see minna võib, aga sa loodad, et kõik läheb hästi.

Järgmine lipuvärv on must, mis minu arvates rõhutab seda valu, mida eesti inimesed on pidanud aegade algusest taluma, aga mille tõttu on Eesti praegu selline, nagu ta on. Mõelgem nüüd koos: kui me poleks olnud nii paljude riikide võimu all, siis kas me oleksime sellised nagu praegu? Kas meie austus Eesti Vabariigi vastu oleks nii suur? Ja kas eesti rahvas oleks selline, nagu ta on? Mina seda ei tea ja ilmselt ei saa me seda ka kunagi teada. Kuigi must on süngem osa lipust, siis on see siiski vajalik. Ta on nagu see tunne, kui sa oled midagi sassi ajanud, kellelegi midagi halvasti öelnud, laval kukkunud või kontrolltöös palju vigu teinud. Sul on kohutav tunne, aga oma vigadest õpitakse ja just vead teevadki meist areneva inimese.

Pärast rasket aega tuleb alati valgus ja just valge värv näitab mulle valgust tunneli lõpus. Vaatamata kõigile nendele rasketele hetkedele tulime me toime, me jõudsime siia hetke. Valge on see rõõmutunne, mis tekib pärast seda, kui sa oled millegagi hakkama saanud, mis ütleb sulle, et sa olid tubli. Sa said hakkama keeruliste olukordadega ja nüüd on sul lihtsalt hea olla ja sa oled enda üle uhke. Ja kuigi see sooritus ei olnudki võib-olla ideaalne, jääb see sulle eluks ajaks meelde.

Meie lipp jutustabki ära kogu selle loo, kui ainult jaksad kuulata, vaadata ja mõelda. Sinine ja must ja valge tõesti kaunistavad Eestimaad ja kui hoolikalt vaadata, leiab seal terve loo, mille osaline oled ka sina.

Aitäh kuulamast!

Angela Meeles, 8.f klass